

Přílet

V ypněte televizi a nečtěte zprávy na internetu. Letadlo dosedlo a já jsem se lehce dostal až do příletové haly. Sebou mám pouze černou sportovní tašku přes rameno, na sobě mikinu s kapucí a džíny. První, co mě zaráží, je neuvěřitelné horko a vlhkost, která mně na čele vytvořila malé krůpěje potu. Okamžitě jsem věděl, že takto se brzo budu koupat ve vlastní šťávě, a tak jsem na záchodě v letištní hale shodil mikinu a kalhoty a oblékl se do plážového. Tou dobou v České republice byly celkem kruté mrazy okolo -10°C a já se během několika hodin octnul přímo uprostřed léta. Bylo to jako se teleportovat v čase, jako podvádět a vybírat si roční období, na které mám právě náladu. Moje letadlo dosedlo v Brazílii, v Rio de Janeiro.

Vyšel jsem ven z letiště a zapátral po tom, jak se dostat do města karnevalů a fotbalu. Za chvíli už sedím v autobuse, který by měl zastavovat poblíž hostelu, který jsem si dopředu zamluvil. Vybral jsem si autobus a ne taxík, jako by to udělala většina běžných bílých turistů (gringos). Autobus podle toho taky vypadal. Byl jsem v něm jako bílá vrána. Přílety večer nejsou moje silná stránka. Po dlouhém pobytu v letadle člověk nechce nic víc, než být někde v klidu sám na pokoji a spát. Mě však ještě čekala cesta autobusem, která se nevyvíjela zrovna tak, jak by si cestovatel, který neumí Portugalsky ani Španělsky, přál. Autobus vyjíždí a prodírá se chudinskými čtvrtěmi (favelami) do centra. Omšelé posprejované budovy, slepené domky nedotknutelných, pobudové na ulici a policejní checkpointy se promítají za sklem autobusu jako v pouťovém vlaku hrůzy. Nikdy by mě nenapadlo, že uvidím něco tak strašidelného. Je noc, cestuji sám a neumím domovskou řeč.

Sedl jsem si na první sedadlo hned za řidiče, abych to vše mohl pozorně sledovat. Naštěstí se se mnou dal do řeči nějaký místní, který seděl naproti přes uličku a sám se mě proaktivně lámanou angličtinou zeptal, kam mířím a že mi rád

pomůže. Poté, co jsem mu řekl, že do hostelu Republica na ulici Rua Silveira Martin a potom, co mi nabídl, že mně ukáže, kde ten hostel je, protože zrovna na Rua Silveira Martins čirou náhodou také vystupuje, se ve mně najednou rozhostil lehký pocit paniky. V mozku mi začala blikat kontrolka, která signalizovala možné nebezpečí. Co když mě dovede do nějaké favely, kde jeho kámošům předám svoji černou tašku, kde mám naprosto všechno, co potřebuji k tomu, abych v tomto městě hrůzy přežil. Autobus si v klidu pobroukává a můj mozek pracuje naplno, nabídka na dovedení až na místo od umazaného domorodce stále platí.

Přichází zastávka Rua Silveira Martins, zastávka, kde máme oba vystoupit, umazaný muž na protějším sedadle se zvedl a povídá: „Pojď’.“